

heersende passie, het dansen. Alleen dat laatste gaf 'm vleugels. Nel Hoogendoorn van de Koepoortsweg had het al lang gezien. Haar talentje was snel tot wasdom gekomen, grijpt in de school, die intussen van het Sappho-gebouwtje was verhuisd naar de oude ijsfabriek aan het Pelmolendpad. Han Ebbelaar moest hoogerop, vond ze. In Amsterdam zou hij onder bekwame leiding kunnen uitgroeien tot een grote.

Nel Hoogendoorn volgde in die tijd de Academie voor Lichamelijke Opvoeding in Amsterdam. Zij kreeg daarnaast beroepslessen ballet van Max Dooyes, de artistiek leider van het Ballet der Lage Landen. Het waren de jaren van de destijds beroemde Sonia Gaaskell. Max Dooyes leidde ook clubs voor amateurdansers. Nel kon er voor zorgen, dat Han ook op zo'n club kon komen. Voor zijn toekomst zou het van groot belang zijn lessen te krijgen van een danspedagoog als Dooyes. Die clubs oefenden echter alleen 's middags.

Han zat echter net een jaar op de Mulo van mijnheer Holtkamp aan Onder de Boompjes. En de kosten waren niet misselijk, zowel opleiding als treinreis vroeg veel geld. Z'n ouders zagen echter wel in, dat ballet toch de toekomst van hun zoon zou worden. Daarom gaven ze Han de ruimte, maar niet zonder voorwaarden. Hij mocht wel van school, maar moest geld gaan verdienen om een deel van de kosten te kunnen betalen.

Van oom Nic Snaas kreeg hij toen de kans in diens metaalwarenfabriek aan de Van Aalstweg te gaan werken. Van 's morgens half acht tot half twaalf. Dan was 'ie 's middags vrij om naar Amsterdam af te reizen samen met juf Hoogendoorn. "Zeg nu maar eens Nel tegen me, zei ze, maar oh wat had ik het daar moeilijk mee".

Studiebeurs

Met Hans verdiensten waren de kosten overigens nog lang niet betaald. Het was nu eenmaal geen vetpot in de slagerij, noch in een gezin met acht kinderen. Bovendien: waarom Han wel en z'n broers en zussen niet? Er moest een andere oplossing komen.

Moeder Ebbelaar vond 'm, slim als ze was. Bij burgemeester Canneman bepleitte ze een studiebeurs voor haar zoon. Waarom, zo vroeg ze de burgervader, zijn er wel beurzen voor een jongen, die medicijnen gaat studeren en zou er geen zijn voor een stadgenoot, die het klas-

Negentien jaar jong trad Han in het huwelijk met Alexandra Radius, z'n danspartner en levensgezellin, nog altijd.

sieke dansen onder de knie wil krijgen? Canneman vond haar verzoek redelijk en regelde, volgens Han, een beurs via het zogenoemde Kerk- en Armenfonds. Daarna kwam alles in een stroomversnelling.

"Nel introduceerde me, Nel stimuleerde me. Samen reisden we maandenlang per trein naar Amsterdam. We praatten nooit anders dan over het vak. Vaak waren we te vroeg of was de trein naar Hoorn terug net weg. Dan wachtten we in het restaurant op het eerste perron op de volgende, dronken samen thee of koffie. Nel tracteerde me altijd op een gevulde koek. Bij Max Dooyes was ik zo'n middag helemaal opgegaan in de improvisatie. Dat was nog eens dansen, voelde ik. Het tintelde in me, er ging een fantastische wereld voor me open en ik slaagde. In Utrecht werd ik tijdens een schnabeloptreden voor de hervormde kerk ontdekt. Ik kon meteen bij het Nederlands Dans Theater in Den Haag komen, kreeg onderdak bij een oom in Delft en fietste elke dag van daar naar de residentie en terug. Dat danstheater heeft voor mij als snotneus natuurlijk alles betekend. Alles. Ik ontdekte er op mijn beurt een klein tenger meisje, Alexandra Radius, op wie ik hevig verliefd werd. En zij op mij. We werden onmiddellijk ook danstechnisch aan elkaar gekoppeld, vanwege onze bewegingen en om onze maten. Die sloten goed op elkaar aan. In '63 trouwden we, ik was toen 19 jaar".

Voorgoed

Han Ebbelaar had voorgoed Hoorn,

de kermis, de fabriek, de zusjes Veldhuis, Kees Schouten, de balletschool van Nel Hogendoorn en niet te vergeten de Turfhaven en de slagerswinkel verlaten. Hij zou zonder het nog te beseffen een sterddanser worden, naast en met de vrouwelijke vedette van het Nederlandse ballet van de laatste kwart eeuw, Alexandra Radius, die als 15-jarige al op de planken van de Stadsschouwburg stond. Na bijna dertig jaar en een schitterende klassieke carrière achter de rug zijn ze nog steeds onafscheidelijk, hetgeen in de wereld van de schone kunsten minstens een opmerkelijk tijdsverschijnsel is. Han stopte zes jaar geleden met ballet, Alexandra vorig jaar. Mies Bouman liet hun leven voor een miljoenenpubliek nog eens de revue passeren met het populaire t.v.-programma "In de hoofdrol", waarin herkenning, emotie en nostalgie niet van de lucht waren. Daarin was Han nog eenmaal in groot gezelschap bij elkaar met hen, die veel voor hem betekend hebben in zijn kleine wereld van toen. Daarna viel het stil. Voorgoed.

Hij heeft zich samen met Lex willen terugtrekken in de anonimiteit van het Franse platteland om er een nieuw, ander leven te slijten. Voor een man, die altijd iets nieuws zocht, is dat eens te meer een bijzondere uitdaging. Daarom geniet 'ie er ook zo van, zegt Han. Als 'ie af en toe maar even naar Holland kan komen, waar z'n wortels liggen. En z'n Hoornse herinneringen. De spotvogels van vroeger is 'ie al lang vergeten.